

Hồi 5

Tây Khứ Thiên Sơn Tâm Lão Tổ Đông Hồi Lan Địa Ngộ Miêu Nhi

Tên hai tháng sau, Thiên Vũ và Quán Hưu vượt Ngọc Môn quan, băng qua sa mạc vào đến rặng Thiên Sơn. Trên đường đi chàng đã thuộc lòng bí kíp, tự ngộ liễu hơn một nửa. Biết mình võ công kém cỏi khó mà giữ được kỳ thư nên đã đốt đi.

Thiên Sơn hợp thành bởi năm dãy núi cao song song với nhau, theo hướng tây sang đông. Dải phía nam dài ba ngàn dặm, kéo dài từ lãnh thổ các bộ tộc người Hồi sang đến Tây Vực.

Nhìn vùng núi non hùng vĩ, rộng lớn, Thiên Vũ thất vọng buộcmiệng than thành tiếng:

- Núi non trùng điệp, mênh mông như biển thế này, ta biết tìm Thiên Sơn Lão Nhân ở đâu?

Bỗng Thần Lư hí vang dội, Thiên Vũ ngạc nhiên bước xuống võ về nó rồi hỏi:

- Chẳng lẽ Hắc thúc biết chỗ ở của lão?

Thần Lư hí nhẹ rồi gật đầu. Một ý niệm lóe lên, chàng mừng rỡ ôm lấy Hắc nhi reo lên:

- Té ra lão trượng hôm trước chính là sư tổ của ta.

Thần Lư phóng nước kiệu đi sâu vào địa phận núi non. Nghỉ một đêm, sáng mai đi tiếp, đến giữa trưa mới tới một sơn cốc rộng rãi. Cuối cốc là căn thảo xá, chung quanh trồng toàn mai và trúc. Thiên Sơn Lão Nhân cũng là lão trượng hôm nọ đang ngồi chẻ trúc đan rổ. Thiên Vũ mừng rỡ chảy nước mắt, tung người xuống, chạy đến quỳ trước mặt lão:

- Sư tổ. Đồ tôn Thiên Vũ bái kiến lão gia.

Lão dừng tay, đỡ chàng lên rồi ôm chặt vào lòng:

- Giải lăm. Người quả là đứa bé tốt.

Hắc nhi cũng đến bên cọ đầu vào tay lão. Quán Hưu sụp xuống ra mắt. Lão nhìn gã, gật gù:

- Người cũng là kẻ có khí cốt, kể ra Phục Lôi Chân Nhân cũng chẳng nhìn lầm người.

- Vậy là sư tổ cũng biết sư phụ của tiểu bối?

Lão gật đầu rồi chỉ một gốc mai già bảo gã:

- Người hãy đào dưới gốc lấy cho ta vò rượu để mừng hội ngộ. Xong việc ra sau nhà nướng mấy con cá làm đồ nhắm.

Lão thân ái dắt chàng vào trong thảo xá, ngồi xuống bên chiếc bàn mộc rồi hỏi:

- Ta biết người đến đây để học môn nội công Hỗn Nguyên Chân Khí. Nhưng dù vậy cũng chưa đủ để thắng Tinh Ma. Cũng may duyên phận đưa đẩy khiến người ăn được bốn mươi chín con Hỏa Kim Ngư nên ắt sẽ thành tựu hơn Thiên Long rất nhiều.

Thiên Vũ thông minh tuyệt đỉnh liền thẳng thốt nói:

- Té ra sư tổ là chủ nhân của đám kỳ ngư và cũng là Thái Sơn Thần Ông

Lão nhân cốc khế lên đầu chàng khen:

- Tên tiểu quỷ quả là thông tuệ, chỉ một lời nói đã đoán ra chân tướng sự việc. Số Hỏa Kim Ngư ấy chỉ có thể sống ở vùng núi Thái Sơn, nên ta nhân lúc hứng thú lấy thêm cái tên Thái Sơn Thần Ông. Ai ngờ công lao nuôi dưỡng cá hai mươi năm bị người ăn trộm sạch sẽ.

Chàng nhớ lại lời của Sở Phi Hương nên cười đáp:

- Sự đời chẳng qua một chữ duyên, sư tổ còn giận làm gì? Nhưng sao sư tổ biết đồ tôn là người ăn trộm cá?

- Sau khi người thoát ra được vài ngày, ta đến thăm hồ cá thì thấy đã mất sạch, liền bói một quẻ, chỉ thấy hai chữ Thất Tinh. Lúc gặp người, nhìn sao Bắc Đẩu trên lòng bàn tay mới biết thủ phạm. Hôm nghe tin Thiên Long bị sát hại, ta cũng bói được hai chữ ấy, hơn nữa dung mạo người cũng giống Thiên Long hồi trai trẻ nên ta nhận ra lai lịch.

Thiên Vũ bùi ngùi kể lại chuyện tiên phụ gửi gắm cô nhi cho Lục Thám Vi.

Lão gật đầu rồi bảo: .

- Ngày mai, ta sẽ dạy nội công. Học xong người đến ngay Vạn Độc Đàm ở Kỳ Liên Sơn để thu hồi võ công của bản môn. Đại sư huynh Thiên Hà Thượng Nhân là bậc kỳ tài võ học, đã tự sáng tạo ra những môn tuyệt kỹ từ nền võ học của Thiên Sơn. Sư phụ ta sợ lão vì quá thông minh mà đi vào ma đạo nên quở trách. Lão tự ái bỏ núi mà đi, xưng hùng võ lâm mấy chục năm. Cuối đời, cảm thấy mình gây nhiều sát nghiệp

nên hối hận ẩn cư dưới đáy một hồ nước. Kẻ thù của lão là Khô Lôu Ma Quân biết được, liền rải hàng ngàn loại chất độc xuống để giam hãm đại sư huynh cho đến chết. Dù sao lão cũng là đệ tử của Thiên Sơn, võ học kia cũng từ cái gốc này mà ra. Vì vậy ta mới cố nuôi dưỡng Hỏa Kim Ngư để xuống đáy đầm.

Thiên Vũ lắc đầu cười đáp:

- Đồ tôn sẽ không đi vì Vạn Độc Đàm đã cạn khô, và bí thất cũng đã chìm rất sâu vào lòng đất.

Thiên Sơn Lão Nhân nghe như sét đánh bên tai, bàng hoàng lắm lắm:

- Không ngờ võ học của Thiên Sơn phải bị mai một.

Nhưng lão thấy nụ cười bí ẩn trên môi Thiên Vũ, liền đưa tay bóp vai chàng hỏi:

- Thì ra tiểu tử ngươi đã lấy được rồi ư? Mau kể cho ta nghe sự việc.

Chàng bước ra sân gỡ nhẹ bọc hành lý và bao kiếm trên yên Hắc nhi đem vào, cung kính dâng kiếm cho sư tổ:

- Đây là di vật của sư bá tổ, còn bí kíp Thiên Sơn Chân Giải, đồ nhi đã thuộc lòng và hủy đi rồi.

Thiên Sơn Lão Nhân bùi ngùi xem xét thanh kiếm. Nhìn thấy bốn chữ Thiên Sơn Thần Kiếm nơi chuôi, lão ứa lệ nói:

- Té ra trong lòng đại sư huynh lúc nào cũng tưởng nhớ đến nguồn gốc. Thanh kiếm này vốn không có tên, do đại sư huynh đoạt trong tay một tên ác ma có danh hiệu là Phấn Diện Quỷ Hồn. Ngờ đâu lão lại lấy hai chữ Thiên Sơn mà đặt tên cho bảo kiếm và chân giải. Lòng thủy chung này quả là đáng kính phục.

Ăn uống xong, chàng lấy bút giấy chép một mạch đến nửa đêm là xong bí kíp. Thiên Sơn lão nhân xem đến phần nội công là không kèm được nước mắt.

Trong hai năm trời, nhờ ăn được Hỏa Kim Ngư và có nhân phẩm tuyệt vời, Thiên Vũ đã luyện xong Thiên Sơn Chân Giải và Hồn Nguyên khí công cũng đã được bảy thành. Nếu không có sự hướng dẫn, chỉ bảo của sư tổ, chàng phải mất ít nhất năm năm.

Lão nhân cũng dạy thêm rất nhiều điều bổ ích. Quán Hưu nhân dịp này ôn lại Phục Lô Dao Pháp và quyền cước để mai sau phò tá đại ca.

Nhân lúc tuyết chưa lấp đường ra, Thiên Sơn Lão Nhân cho Thiên Vũ xuất sơn.

Chàng biết Thần Lư vật thân thiết và cũng là phương tiện đi lại của sư tổ nên nhất quyết hoàn lại. Chàng sử dụng môn khinh công Phiêu Phong Truy Vân mới học bám theo tuấn mã của Quán Hưu suốt gần trăm dặm đường mà chẳng hề thua sút. Thiên Sơn Lão Nhân đã chỉ cho chàng địa điểm một mục trường để mua ngựa mới.

Tây Vực là một vùng đất rộng lớn, có nhiều thảo nguyên bát ngát nên ngành chăn nuôi lừa, ngựa, lạc đà phát triển rất mạnh. Giống Hãn Huyết Thần Câu lừng danh thiên hạ cũng sản sinh ở đây, nhưng rất hiếm khi gặp được.

Đi thêm vài dặm nữa, quả nhiên trước mắt hiện ra một bãi thả ngựa rộng rãi, có rào gỗ vây quanh. Trong đó là hàng ngàn con ngựa đủ màu sắc. Cạnh bên là một trang viên bằng gỗ, làm nơi giao dịch buôn bán. Chàng bước và gặp chủ nhân.

Cũng như bao nhiêu người Tây Vực khác, chủ của mục trường này thuộc giống người Duy Ngô Nhĩ, thấp lùn, da đen sạm, mắt sâu. Lão tuổi trạc lục tuần, nói tiếng Hán rất thông thạo. Lão kính cẩn chào và tự giới thiệu:

- Lão phu là Lỗ Sở Tư, xin hỏi công tử cần loại tuấn mã nào?

Thiên Vũ bảo:

- Tại hạ cần một con ngựa tốt nhất, giá cả không thành vấn đề.

Đôi mắt lão sáng lên cười giả lã:

- Công tử tướng mạo tôn quý, tuấn tú thì đương nhiên phải cỡi thần mã mới xứng. Lão xin giới thiệu một con thần mã hiếm có trên đời. Hôm trước tình cờ nhập vào bầy ngựa chăn thả trên núi.

Lão đưa chàng ra dãy chuồng ngựa sau nhà. Trong ngăn cuối là một con tuấn mã trắng như tuyết, không hề lẫn một sợi lông tạp. Chân cao, ức nở trông rất oai phong, xinh đẹp. Dù không thạo xem tướng ngựa, nhưng chàng cũng biết con ngựa này khá tốt.

Thiên Vũ hỏi giá, lão giả dò khó nghĩ gật đầu nói:

- Xin công tử trả cho năm trăm lượng bạc vì đây là con ngựa tốt nhất trong bầy.

Thiên Vũ chưa kịp đáp thì một tiếng cười lạnh lẽo vang lên. Chàng ngược nhìn, thấy cách đó sáu bảy trượng có năm người mặt hắc y, đeo mặt nạ bằng bạc đang đứng khoanh tay. Lỗ Sở Tư sợ hãi run rẩy hỏi:

- Chẳng hay chư vị đến đây với mục đích gì?

Một tên trả lời:

- Chúng ta là sứ giả của Sát Thủ Hội, được thuê đến đây để lấy mạng lão.

Thiên Vũ đã từng nghe nói đến tổ chức thần bí này nên chú tâm quan sát. Lỗ Sở Tư kinh hoảng lùi lại mấy bước, nhìn chàng với ánh mắt cầu cứu. Thiên Vũ đã từ lâu nghi ngờ Sát Thủ Hội là một bộ phận của Tử Vi Môn nên quyết định tìm ra chân tướng.

Chàng vòng tay nói:

- Tại hạ nghe danh sát thủ sứ giả đã lâu, cũng có chuyện muốn thương lượng nhưng không biết tìm ở đâu. Nay tình cờ gặp gỡ xin được nhờ vả chư vị.

Tên cầm đầu trâm giọng hỏi:

- Công tử muốn nhờ chúng ta giết ai?

Thiên Vũ hờ hững nói:

- Tử Vi Môn Triệu Bá Câu.

Chàng đã cố tình nên nhận ra đôi vai hấn khê rung động. Tên sứ giả đáp:

- Các hạ có thù oán gì với họ Triệu?

Thiên Vũ cười mát:

- Theo tại hạ biết thì trong qui củ giao dịch không bắt buộc phải nói lý do.

Sát thủ sứ giả lúng túng, xoa tay bảo:

- Đúng vậy, ta chỉ thuận miệng hỏi chơi thôi. Nhưng giá sẽ rất cao, ta khó mà định được. Các hạ hãy cho ta biết nơi cư ngụ, chúng ta sẽ cử người đến bàn bạc sau.

Chàng lắc đầu hỏi lại:

- Tại hạ phiêu bạt giang hồ không có nơi ở nhất định. Hay là sứ giả cho biết căn cứ, tại hạ sẽ đích thân thương lượng với quý Hội Chủ.

Bọn sứ giả biết ngay là chàng giở trò hí lộng, vì Sát Thủ Hội làm sao dám để lộ sào huyệt?

Tên cầm đầu bật cười âm hiểm:

- Té ra nãy giờ tiểu tử đùa giỡn với bọn lão gia. Coi như hôm nay người đã tận số rồi.

Gã phất cờ ra hiệu, cả bọn lướt đến tấn công. Thấy sát khí từ năm thanh kiếm tỏa ra dàn dụa, kiếm phong như xé lụa, Thiên Vũ chấn động tâm thần, không ngờ bản lãnh chúng lợi hại như vậy.

Chàng rút kiếm xông đến, dùng chiêu Thiên Sơn Đẳng Ma chặn lại. Cũng cùng tên chiêu kiếm, nhưng Thiên Hà Thượng Nhân đã bổ sung, cải sửa nên uy lực hơn hẳn chiêu gốc. Chính Thiên Sơn Lão Nhân cũng đã hết lòng kính phục tài trí của đại sư huynh.

Sáu thanh kiếm chạm nhau vang rền, bắn ra những tia lửa nhỏ. Lỗ Sở Tư sợ đến nỗi không còn sức mà bỏ chạy, lão chui vào chuồng ngựa, núp sau đống cỏ nhìn ra.

Quán Hư nghe động chạy đến, Thiên Vũ quát bảo:

- Người không cần động thủ, cố bảo vệ họ Lỗ và không cho chúng đào tẩu.

Quán Hư tuân lệnh rút đao đứng xem. Thiên Vũ quyết không để sót một tên nên vận toàn lực đánh tiếp ba chiêu, đã thương được một tên.

Nhưng chàng thiếu kinh nghiệm thi đấu nên chỉ lát sau, bọn sứ giả dùng lối xa luân chiến, thay phiên nhau tấn công, đẩy chàng vào thế hạ phong.

Thiên Vũ nhận ra yếu điểm của mình liền thay đổi chiến thuật. Chàng xuất chiêu Thiên Sơn Loạn Vũ, chụp màn kiếm xuống đầu hai tên trước mặt. Chúng múa kiếm chống đỡ để đồng bọn tập hậu.

Nhưng chàng không đánh hết chiêu kiếm mà tung mình lên không, lộn người đánh xuống ba tên phía sau một chiêu Điện Vũ Trùng Lai.

Chúng không ngờ chàng lại tinh thông cả chưởng pháp nên không kịp phản ứng. Luồng lực đạo nặng nề như núi đập vào ngực một tên. Gã thét lên thảm thiết, máu miệng tuôn ra thành vòi rồi hồn du địa phủ.

Thiên Vũ phối hợp kiếm chưởng và khinh công bắt đầu áp đảo đối phương. Tên cầm đầu thấy bản lĩnh của chàng quá cao siêu nên dùng đến tuyệt kỹ, gã quát lên:

- Sát !

Cả bọn thay đổi kiếm pháp, kiếm chiêu quỷ dị, hiểm độc phi thường. Mũi kiếm của chúng vẽ thành những vòng khô lâu lạnh lẽo. Thiên Vũ đã được sư tổ chỉ giải nên lập tức nhận ra tuyệt học của Khô Lâu Ma Quân. Nhớ đến phụ thù, chàng nghiêng răng đánh chiêu Thiên Sơn Nhật Xuất, đả thương được hai tên nhưng cũng bị một nhát kiếm vào vai tả.

Quán Hưu lo lắng cho đại ca nhưng chưa có lệnh nên không dám nhảy vào. Vết thương không nặng nhưng cũng làm chàng bi phẫn, không ngờ chỉ với bọn thủ hạ mà đối phó còn chẳng xong, nói chi đến việc đấu với Bá Câu?

Nhưng chàng có biết đâu rằng Khô Lâu Ma Quân là đệ nhất ác ma mà cũng là đệ nhất kỳ tài của ma đạo, võ công của lão chỉ thua Thiên Hà Thượng Nhân chút ít. Bốn tên sứ giả này luyện pho Cô Lâu Quỷ Kiếm đã mười mấy năm, đương nhiên phải thành thục và lanh lẹ hơn.

Thiên Vũ là người thông tuệ, biết mình như mãnh hổ nan địch quần hồ, không thể tốc thắng được. Chàng suy nghĩ rồi dùng tả thủ rút tiểu đao ra. Đối phương nào biết chàng kiêm thông cả đao pháp nên nhất thời rối loạn. Pho Phục Lôí Khoái Đao là tuyệt kỹ của Phục Lôí Chân Nhân, tuy không lừng lẫy bằng Thiên Sơn Kiếm Pháp, nhưng cũng vô cùng lợi hại.

Thuở nhỏ vì tinh nghịch nên chàng đã luyện viết chữ cả hai tay, giờ đây ứng dụng vào võ thuật quả là thích hợp. Tay hữu chàng xuất chiêu Thiên Sơn Minh Nguyệt, vây chặt đối phương. Kiếm chiêu chưa dứt, chàng dùng Thiên Biến Thần Bộ lách mình qua làn kiếm ảnh Cô Lâu nhập nội, tả thủ đánh chiêu Lôí Nộ Vân Trùng.

Đường lối của đao pháp và kiếm pháp hoàn toàn khác nhau, nên đối thủ không cách nào xoay trở kịp. Tiểu đao lại là thần vật, chém gãy kiếm tên cao gầy và đâm vào tâm thất hấn. Chỉ một chiêu là đắc thủ, chàng phấn khởi đánh luôn chiêu Thiên Sơn Bạch Đầu, một trong bốn chiêu sát thủ của Thiên Hà Thượng Nhân.

Ba tên còn lại đang giận giữ trước cái chết của đồng bọn nên gầm lên lẫn xả vào. Hai tiếng thét đau đớn thoát ra, một tên bị kiếm chém bay chỏm đầu, mặt nạ bạc cũng đứt ngang. Một tên bị chiêu Lôi Đả Thiên Ma cắt đứt cuống họng, ngã vật xuống.

Tay sát thủ sống sót tung mình đào tẩu. Nhưng Quán Hưu đã chặn lại. Hai năm qua, gã khổ luyện pho Phục Lôi Khoái Đao đến mức đại thành nên đao pháp cực kỳ linh diệu. Thanh đao trong tay họ Quán lại nặng đến ba mươi cân nên kinh đạo rất mãnh liệt, Cô Lôu Kiếm Pháp dù quý dị nhưng cũng khó áp đảo được.

Quán Hưu thân thể khô vữa, thần lực kinh nhân, chiêu nào cũng như cuồng phong bão táp, đụng chạm mấy lần thanh kiếm như muốn bật ra khỏi tay đối thủ. Đã hơn bốn chục chiêu mà chưa đắc thủ, họ Quán gầm lên như sấm, vận toàn lực đánh chiêu Lôi Giáng Sơn Đầu, khí thế như núi đổ. Thanh kiếm mỏng manh bị gãy làm đôi còn đối thủ bị xẻ làm hai mảnh.

Gã thở phào khoái trá, bước đến gỡ mặt nạ của bọn sát thủ. Nhưng cả năm gương mặt đều bị hủy hại đầy những vết sẹo, không cách nào nhận diện được.

Lỗ Sở Tư thấy bọn sát thủ đã chết cả, mừng rỡ chui ra, đầu tóc dính đầy cỏ rơm.

Lão quỳ xuống lạy tạ:

- Ôn cứu tử lão xin suốt đời ghi nhớ. Chẳng hay ân công danh tánh là gì?

Chàng đỡ lão dậy rồi cười bảo:

- Các hạ chẳng cần phải nhớ ơn làm gì, chỉ cần bán cho tại hạ một con ngựa thật tốt là đủ.

- Lão phu quen nghề buôn bán nên lúc này không thật lòng với ân công, nay còn gì để mà tiếc nữa. Quả thật, lão phu cũng có một con ngựa hiếm có trên đời, nhưng không muốn bán chỉ xin dâng tặng để tỏ chút lòng báo đáp.

Nói xong lão đưa hai người ra bãi chăn ngựa phía trước. Lão đưa hai ngón tay vào miệng huýt sáo. Từ giữa bụi, một con ngựa hồng chạy ra, nhẹ nhàng phóng qua rào gỗ như một cơn gió, chạy đến bên họ Lỗ, cạ đầu vào ngực lão hí lên.

Thiên Vũ ngắm nhìn thân hình tuyệt đẹp của nó mà thầm khen. Lỗ Sở Tư nói:

- Con ngựa non này thuộc một đàn ngựa hoang trong rừng Thiên Sơn, lão phu phải mất hơn năm trời mới bắt được về huấn luyện suốt hai năm ròng rã. Có lẽ nó được

lai tạo bởi dòng Hãn Huyết Thần Câu, sức đi ngàn dặm, phóng nhanh như gió, tính tình thông linh, hiểu được ý chủ. Lão phu mời ân công cời thử Hồng nhi.

Lão vuốt ve, nói thì thâm vào vai tuấn mã rồi kéo Thiên Vũ lại gần. Hồng nhi đưa hai lỗ mũi to và ẩm ướt đánh hơi chàng hí nhẹ.

Họ Lỗ vào nhà lấy một bộ yên cương bằng da lạc đà rất đẹp cột vào lưng ngựa rồi cầm chấn dây mũi, trịnh trọng bảo:

- Phiền ân công trở chút tài để Hồng nhi thuần phục, nó mang dòng máu hoang dã nên không dễ thay chủ.

Thiên Vũ mỉm cười nhận lấy dây cương, tung mình lên yên, Hồng nhi lập tức hí vang, cất cao hai chân trước, cố hất chàng xuống.

Thiên Vũ vận khí dùng phép Thiên Cân Trụ, cơ thể nặng dần lên. lát sau, thấy chủ mới vẫn dính chặt trên yên và nặng đến nỗi bốn vó nó run lên. Hồng nhi không sao cất chân lên nổi, đứng im vẫy đuôi hí nhẹ ra vẻ thần phục.

Thiên Vũ chậm rãi leo xuống, vuốt ve chiếc đầu dài, nó liếm tay chàng với vẻ thân thiện. Lỗ Sở Tư phục sát đất nói:

- Lão phu phải dùng đến đòn roi trong sáu tháng mới khuất phục được nó, vậy mà ân công chỉ mất chưa đầy một khắc. Từ nay, Hồng nhi sẽ trung thành với ân công suốt đời.

Thiên Vũ vòng tay cảm tạ:

- Xin cảm tạ lão gia đã tặng cho thần mã.

Lỗ Sở Tư buồn bã lắc đầu:

- Trước sau gì lão phu cũng phải bán mục trường và rời bỏ xứ này để lánh nạn thì còn giữ thần mã làm gì ?

Chàng an ủi lão:

- Lỗ lão đừng lo, quy củ thành danh của Sát Thủ Hội là không bao giờ ra tay đến hai lần với một mục tiêu. Dù biết thuộc hạ bị sát hại, họ cũng phải bỏ qua, trả lại tiền thuê mướn đã nhận, không bao giờ truy sát. Nhưng Lỗ lão năm nay tuổi đã cao, có tìm chỗ hưởng nhàn cũng đã đến lúc. Sâu trong dãy phía nam của rừng Thiên Sơn, có một nơi phong cảnh xinh đẹp, đồng cỏ tốt tươi, Lỗ lão có thể đến nơi đó nuôi vài chục con ngựa cho đỡ nhớ nghề. Chủ nhân sơn cốc chính là sư tổ của tại hạ, nếu biết tại hạ gửi gắm, lão nhân gia sẽ vui lòng. Ở đấy, không có tên sát thủ nào dám đến cả.

Lỗ Sở Tư chỉ có một mình nên rất mừng rỡ, hứa sẽ đi tìm Thiên Sơn Lão Nhân.

Thiên Vũ cáo biệt cùng Quán Hưu lên đường trở lại Trung Nguyên.

Hồng nhi lướt đi trên quan lộ gập ghềnh mà êm ái như đi trên mặt đất bằng. Bọn chàng về gần đến Lan Châu thì cũng gần cuối tháng mười. Trời rét đậm, tuyết phủ đầy cây cối và các mái nhà. Đường quan lộ lầy lội, dơ bẩn.

Qua đoạn đường vắng vẻ, bỗng thấy trước mặt có một đoàn kỵ mã áo tím nghênh ngang đi chật cả đường. Chưa muốn công khai đối địch với Tử Vi Môn nên chàng bảo Quán Hưu lùi vào vệ đường tránh chỗ cho chúng. Nhưng khi đoàn người đi qua, chàng nhận ra Dạ Miêu Nhi đang nằm trên lưng ngựa, y phục đẫm máu.

Chàng thầm đếm chúng khoảng mười người nên thầm nói với Quán Hưu:

- Ta và tiểu đệ cùng xuất thủ, cứu cho được nạn nhân kia và giết sạch không để một tên nào trốn thoát.

Dứt lời, chàng tung mình lên như cách chim bằng, rút kiếm tấn công ba tên kỵ sĩ đi đầu. Quán Hưu cũng không chịu kém đánh tới từ mặt sau. Võ công Thiên Vũ giờ đây cao thâm khôn lường, thanh bảo kiếm loang loáng như bánh xe bằng thép, cuốn đến chạch phẳng tất cả. Chưa tàn nữa nén nhang, cả bọn bị giết chết. Quán Hưu cũng hạ được bốn tên.

Thiên Vũ chụp lấy Kinh Hạo, thúc ngựa chạy thẳng vào rừng. Đến một gốc cây khô ráo vì tuyết bị tàn cây chắn lại, chàng đặt họ Kinh xuống, thăm mạch xoa bóp và truyền nội công.

Lát sau, Dạ Miêu Nhi mở mắt ra thấy mặt chàng, gã mừng rỡ đến sa lộ:

- Không ngờ lúc sắp chết lại gặp được Vũ đệ.

Thấy gã quá suy kiệt mà chàng lại không có linh đơn diệu dược gì, liền rút tiểu đao cắt tay nhỏ máu vào miệng gã. Ước chừng một chén nhỏ chàng mới chịu thôi. Quả nhiên chất bổ của Hỏa Kim Ngự đã cứu được họ Kinh.

Thiên Vũ lập tức vận công đẩy cho khí huyết gã lưu thông trở lại. Chừng một tuần trà, Miêu Nhi thoát chết, sắc mặt hồng hào có thể đi đứng được. Quán Hưu lấy khăn và tuyết lau sạch vết máu trên thân thể Kinh Hạo.

Gã hoàn toàn tỉnh táo suy nghĩ rồi nói:

- Nếu chúng ta đi xuyên qua khu rừng này, sẽ có đường vòng lại Lan Châu đến một bờ sông nhỏ. Bên kia Hoàng Hà đã là thế lực của Thiên Long Bang, không còn phải lo ngại nữa.

Hồng nhi là thần vật nên chở thêm Kinh Hạo mà vẫn thấy nhẹ nhàng. Lát sau, đến bờ sông, thấy chiếc thuyền lớn đang cắm sào ven bờ, chàng lại gần hỏi thuê. Bọn thuyền phu đang nhậu nhẹt nên trả lời là không.

Thấy bọn chúng mặt áo xanh, gấu áo có thêu con rồng nhỏ, chàng nghiêm giọng nói:

- Bọn tại hạ có người bị thương muốn sang sông gấp, mong chư vị ra tay tương trợ. Một tên bước ra mũi thuyền, cần nhần:

- Ta nói không đi là không đi, người đừng nhiều lời.

Thiên Vũ mắt tỏa hàn quang hỏi:

- Tôn chỉ của Thanh Long Bang là cứu khốn phò nguy, sao thái độ của người lại bất nhân như vậy?

Bọn chân sào kéo cả ra, một tên nhận ra chàng, thẳng thốt rú lên:

- Phó Bang Chủ.

Cả bọn sụp xuống thi lễ. Tên vừa đối thoại với chàng run như cây sậy. Thiên Vũ lạnh lùng bảo:

- Mau bắt ván đưa ngựa lên thuyền, về tổng đàn ta sẽ luận tội sau.

Giữa giờ thân, thuyền cập bến. Năm tên thuyền phu ù rũ định vào theo, chàng nghiêm giọng hỏi tên chúng rồi bảo:

- Lần này ta tha cho nhưng nếu tái phạm ta sẽ phạt nặng gấp đôi.

Năm gã mừng rỡ sụp vái xuống vái tạ:

- Chúng đệ tử đội ơn phó Bang Chủ.

Chàng khoát tay miễn lễ rồi dẫn Kinh Hạo và Quán Hưu nhập tổng đàn.

Bọn võ sĩ gác cửa mừng rỡ cúi chào, một tên chạy như bay vào thông báo. Triệu Bang Chủ và thiếu Bang Chủ Triệu Tử Ngang hớn hở ra đón tiếp.

Tắm gội xong, ba người được mời ra khách sảnh để dự tiệc tẩy trần. Hai năm xa cách đã làm râu tóc Triệu Bang Chủ bạc đi nhiều.

Lão cười khà khà bảo:

- Phó Bang Chủ lưng đeo trường kiếm chắc đã luyện thành tuyệt nghệ kinh nhân?

Chàng cười khiêm tốn rồi tuần tự kể lại những tao ngộ vừa qua. Triệu Bang Chủ nghe nói chàng nhờ họa đồ mà tìm ra được bí kíp của Thiên Hà Thượng Nhân, lòng cao hứng uống cạn liền ba chung. Nhưng khi biết chàng chính là cô nhi của Thương Thiên Long và kẻ thù là Triệu Bá Câu - Tình Ma, lão trợn mắt đập bàn nói:

- Thương đại hiệp với ta có nghĩa thâm giao, Thanh Long Bang sẽ hết lòng phò tá hiền đệ trả thù.

Thiên Vũ cảm kích nói lời tạ ơn rồi hỏi qua chuyện Quách Hy. Triệu Tử Ngang thuật lại:

- Hôm ấy tiểu huynh lục soát nhà riêng của họ Quách, quả nhiên phát hiện một giỏ tre có nhốt sẵn một con Hồng Bạch Giáp Xà. Đợi Quách Hy về tới, đem tang vật ra tra hỏi, gã đành nhận tội và nói rằng bị người ép buộc không tự chủ được. Nhưng gã không khai báo mà vung dao tự sát.

Thiên Vũ tự lự hồi lâu rồi hỏi:

- Quyền lợi của bốn bang và Tử Vi Môn có gì đụng chạm lẫn nhau hay không?

Triệu Xương giật mình nói:

- Đúng vậy, Thanh Long Bang độc quyền khai thác đoạn sông Hoàng Hà từ Thanh Hải đến Tây Sơn, thế lực bao trùm phía bắc đất Thiểm, cũng là nút chặn không cho Tử Vi Môn bành trướng sang Tây Thục. Hèn gì mà Nhị Tuyệt Nhân Ma cũng bị độc thủ của Bá Câu.

Thiên Vũ nhớ ơn Thiên Ma tặng độc kinh nên giật mình:

- Đồng Kỳ Xương bị hại thế nào, xin Bang Chủ nói cho tiểu đệ nghe?

- Sau trận thất bại và ô danh nơi Vạn Độc Đàm, Bá Câu cho rằng chỉ có họ Đồng mới có khả năng kháng độc để xuống đầm lấy bí kíp. Lão liền gửi cho Nhân Ma một tờ giấy lấy tại Vạn Độc Đàm. Đồng Kỳ Xương vô tình mở ra cầm xem thì bị nhiễm độc, dù không chết nhưng cũng bị ngắc ngoải hai năm nay.

Lão dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Tử Vi Môn thế mạnh người đông, Thanh Long Bang chưa phải là đối thủ. Nếu hiền đệ muốn báo phục mối thù diệt gia thì phải tìm thêm trợ thủ. Nhân Ma là kẻ bại hoại, nhưng nếu chịu hồi đầu mà liên kết với chúng ta thì rất tốt.

Kinh Hạo bỗng hỏi:

- Trong máu Vũ đệ có mang dược tính của Hỏa Kim Ngũ, biết có cứu được Kỳ Xương hay không?

Thiên Vũ gật đầu:

- Tiểu đệ tin rằng có hiệu quả, ngày mai sẽ lên đường đến Tần Lĩnh thử xem sự việc thế nào?

Cả bọn tiếp tục ăn uống và bàn bạc kế sách tổ chức một đội đao thủ nòng cốt. Quán Hưu sẽ làm đội trưởng và đem Phục Lô Khoái Đao ra truyền cho họ. Kinh Hạo cầm đầu một mạng lưới trinh sát tinh minh lanh lợi.

Sáng ra, Thiên Vũ một mình nhắm hướng đông bắc mà đi lên rặng núi Tần Lĩnh. Mười ngày sau, chàng đã đến nơi. Phong Lưu Sơn trang của Nhân Ma xinh đẹp, nổi tiếng khắp vùng nên ai cũng biết. Hỏi thăm đường xong, chàng trực chỉ đến nơi.

Sơn trang nằm trên một bình đài không cao lắm dưới chân Đại Ba Sơn. Chung quanh có tường quét vôi hồng lợt, cổng chính rộng lớn cao vòi vọi, hai bên có tiểu đình để người canh gác trú mưa nắng. Điều lạ là ở đây chỉ toàn nữ nhân.

Hai nữ lang gác cửa thấy khách là một chàng trai trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn phi phàm nên mừng rỡ đón chào:

- Chẳng hay công tử là tiên đồng ở cõi nào mà lại đi lạc đến đây?

Chàng mỉm cười bước xuống ngựa vòng tay thi lễ:

- Tiểu sinh là Lục Thiên Vũ, có quen biết với Đồng tiên sinh. Nghe người lâm bệnh nên vội đến vấn an.

Nữ lang áo xanh nghe giạt mình nói:

- Té ra công tử chính là người mà Trang Chủ vẫn thường nhắc nhở. Kính thỉnh chàng nhập trang.

Thiên Vũ gật đầu dắt ngựa bước theo. Đoạn đường vào đến sảnh dài hơn hai chục trượng, hai bên trồng toàn kỳ hoa dị thảo hương thơm ngan ngát. Cuối đường hiện ra một tòa lâu các ba tầng bằng gạch đá và gỗ quý vô cùng tráng lệ. Bao quanh là hai dãy nhà phụ được sơn phết rực rỡ. Các kiến trúc này nằm giữa một vườn hoa um tùm hầu như không có lối đi vào.

Thanh y nữ lang nói:

- Xin công tử để ngựa ở bên ngoài rồi chú tâm đi theo tiện thiếp, đừng bước loạn mà mang họa.

Chàng cũng nghe Thiên Sơn Lão Nhân giảng giải về sự lợi hại của kỳ môn trận thế nên không dám coi thường. Nữ lang rẽ đá, chen hoa bước đi thật nhanh như không muốn chàng nhớ được cách xuất nhập. Thiên Vũ tủm tủm cười thầm.

Lát sau đã vào đến cửa đại sảnh. Một đám đông mỹ nhân đang quét tuyết trước sân, thấy khách vào sững sờ nhìn không chớp mắt.

Thanh y nữ lang bực mình gằn giọng:

- Các người làm gì như muốn muốt sống người ta vậy? Đây là Lục công tử, người mà Trang Chủ vẫn mong đợi.

Đám nữ nhân cười tươi như hoa, xúm lại vái chào:

- Chúng thiếp nghe danh đã lâu, nay mới thỏa lòng diện kiến.

Chàng đáp lễ rồi bước vào sảnh, nghe người ấm lên nhờ những chậu than hồng. Nhị Tuyết Nhân Ma nằm trên trường bát bửu rộng rãi, có bốn mỹ nhân đang hầu hạ. Gương mặt lão tái xanh hốc hác, thân hình gầy ốm như dán xuống mặt nệm bông. Thấy chàng, đôi mắt lão bừng lên ánh vui mừng cất tiếng hỏi:

- Sao mãi tới nay người mới tới, chẳng phải quá trễ rồi hay sao ?

Nhìn thăm trạng của lão, chàng không khỏi bùi ngùi, bước xuống ngồi cạnh giường thò tay bắt mạch rồi nói:

- Hôm nay tiểu bối đến đây không phải là xin thụ giáo mà là vì tính mạng của tiền bối.

Đồng Kỳ Xương cảm khái than:

- Cảm tạ tiểu huynh đệ đã có lòng, nhưng ta đã đem hết sở học mà còn không trị nổi chất độc này. Triệu Bá Câu quả là hiểm độc, ta mà sống sót quyết không để lão chết toàn thân.

Thiên Vũ nghiêm sắc mặt nói:

- Đồng tiền bối là kỳ nhân trong thiên hạ, chỉ vì chữ sắc mà mang danh ác ma. Thử hỏi, khi xuống tuyền đài có mang theo được nữ nhân chăng, hay chỉ để lại danh xấu trăm năm ? Tiểu bối sẽ ra tay trả lại oai phong cho Nhị Tuyệt Nhân Ma, còn chuyện chính tà tùy tiền bối định đoạt.

Dứt lời, chàng lấy tiểu đao cắt tay cho máu chảy và chiếc chum sứ trên bàn con cạnh giường.

Thiên Vũ bưng chum đưa vào miệng lão rồi giải thích:

- Trong máu tiểu bối có chất kháng độc của Hỏa Kim Ngư, nếu không cứu được thì đó là số trời đã định.

Nhân Ma mừng rỡ uống cạn rồi nhắm mắt chờ kết quả. Lát sau, lão nghe kinh mạch thông suốt, cơ thể thư thái liền thử vận công đi đủ một vòng chu thiên. Thấy không trắc trở gì biết mình đã thoát nạn, đứng lên ôm chặt Thiên Vũ vào lòng, bật cười khanh khách:

- Bây giờ ta mới chịu tin rằng có đạo trời. Nhân Ma một đời làm ác mà lại được người đem máu ra cứu mạng. Ta nguyện hồi đầu hướng thiện, đem những năm tháng còn lại phò trợ chính đạo võ lâm.

Thiên Vũ phấn khởi vái tạ:

- Tiền bối chịu giúp một tay thì đồng đạo giang hồ có thêm sinh cơ thoát khỏi dã tâm thống trị của Tình Ma.

Đồng Kỳ Xương giật mình:

- Chẳng lẽ Triệu Bá Câu lại chính là Tình Ma ?

- Đúng vậy, tiểu bối đã nhiều đêm suy nghĩ và đoán chắc Bá Câu chính là hóa thân của Tình Ma. Tiên phụ Thương Thiên Long cũng bị hại dưới tay lão.

Đồng Kỳ Xương ngơ ngác, quan sát kỹ dung mạo của Thiên Vũ rồi bảo:

- Thảo nào lúc mới gặp người ta đã thấy quen quen. Thuở sinh thời, lệnh tôn đã từng giao đấu với ta, vì mến mộ ông là bậc anh hùng, ta không nỡ phóng độc. Cuối cùng, Thương Thiên Long tự động ngưng chiến, khuyên ta vài lời rồi bỏ đi. Sau đó, ta không gây ác nghiệp nữa. Chỉ cho đến khi gặp Đào Huệ, thấy dung mạo nàng giống hệt vong thê nên không cầm được lòng, muốn lấy cho bằng được.

Bọn nữ nhân nghe tin Trang Chủ đã hồi phục, tập trung lại chúc mừng. Tổng cộng có đến gần trăm. Người nào cũng mặt hoa, da phấn xinh đẹp lạ thường. Có nhiều người đã cởi áo bông để lộ thân hình ngọc ngà dưới lớp sa mỏng. Tuổi tác cũng không đều, có cả những phụ nhân tuổi cũng đã ngũ tuần. Nhân Ma biết chàng thắc mắc nên giải thích:

- Cách đây bốn mươi năm, trong lúc bào chế độc dược, ta vô tình nhiễm phải một chất tuyệt dâm, từ đó dâm ra hiếu sắc cực kỳ. Nhưng những nữ nhân này được ta coi như thê thiếp, sống an nhàn sung sướng suốt đời. Vì vậy họ chẳng hề oán hận. Nếu không, lúc lâm bệnh, họ đã giết ta rồi. Công tử đừng tưởng họ hiền lành yếu đuối, đội quân nương tử này đã luyện được năm thành kiếm thuật của ta.

Nhân Ma quay sang bảo đám nữ nhân:

- Từ nay ta quyết hồi đầu, trong các nàng ai muốn trở về quê cũ, ta sẽ tặng cho năm trăm lượng làm vốn.

Các nàng nhao nhao phản đối. Một phụ nhân tóc đã hoa râu đại diện thưa rằng:

- Mặc dù bọn thiếp lúc đầu hoặc bị cưỡng bức, hoặc bị mua bán mà đến đây. Nhưng Trang Chủ đã một lòng bảo bọc, đối xử tử tế. Nếu phải trở lại sống cuộc đời dân dã bất ổn, luôn bị đe dọa bởi những tham quan, cường hào và đạo tặc thì chẳng thà ở lại đây còn hơn.

Nhân Ma hài lòng hỏi:

- Nhưng sắp tới đây ta và Lục công tử sẽ chiến đấu một mất một còn với Tử Vi Môn. Cảnh an nhàn không còn nữa và chuyện máu chảy đầu rơi sẽ không tránh khỏi, các nàng có chịu đựng nổi hay không?

Nữ lang áo xanh đáp:

- Trang Chủ chớ coi thường bọn quần thoa chúng thiếp không có dũng khí. Bao năm nay được truyền dạy võ công mà chưa có dịp sử dụng, lòng vẫn thầm khao khát. Bọn tiện thiếp sẵn sàng theo Trang Chủ và Lục công tử tiêu diệt công địch võ lâm để dương danh với đời.

Các nữ nhân nổi hào khí nhất tề hô vang:

- Thượng Quan Phụng nói chẳng sai.

Thiên Vũ mỉm cười nói:

- Chư vị đều là những bậc anh thư. Nhưng nếu muốn xuất đạo làm nên việc lớn, thì ít ra cũng phải may thêm mấy trăm bộ võ phục kín đáo hơn.

Thượng Wuan Phục nguyệt chàng:

- Té ra công tử cũng biết nói đùa. Nhưng xin chờ một lát sẽ rõ.

Nàng ra hiệu cho các chị em, họ ùa ra khỏi sảnh. Một khắc sau, một trăm mỹ nữ khêu gợi đã gọn gàng trong bộ phục màu lam thẫm, vai đeo trường kiếm trông rất oai phong.

Thiên Vũ giật mình quay sang bái phục Nhân Ma:

- Với đội quân tinh nhuệ này, tiền bối nếu muốn khai tông lập phái cũng không phải là chuyện khó.

Đồng Kỳ Xương vuốt râu cười nói với các thê thiếp:

- Các nương tử khiến ta rất vừa lòng. Năm nay ta đã bảy mươi hai, sau hai trận đại nạn này chắc sinh lực không còn bao nhiêu, không muốn để lỡ đời xuân sắc của những người trẻ. Ta tuyên bố rằng, sau này xuất đạo giang hồ, nếu gặp được người vừa ý cứ việc làm lại cuộc đời, ta sẽ giúp đỡ cho.

Nghe câu này, rất nhiều cặp mắt nhìn Thiên Vũ với vẻ ngưỡng mộ. Kỳ Xương cho giải tán, sai sắp cơm rượu để lão và Thiên Vũ đối ẩm. Hai người bàn kế sách rất lâu.

Sáng hôm sau, Thiên Vũ rời trang, trở lại tổng đàn Thanh Long Bang.

--- o O o ---